

22 Ιανουαρίου 2026

Όσιος Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης· σημείο Θεού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Σημείο διαφωνιών και αντικρούσεων αποτέλεσε ο Γέροντας Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης († 22 Ιανουαρίου 1991), του οποίου το σκήνωμα βρέθηκε άφθαρτο κατά την ανακομιδή του λειψάνου του, δεκαπέντε χρόνια μετά την κοίμησή του. Ο καθηγούμενος της Ι. Μ. Αγάθωνος, ο οποίος γνώριζε από τα μαθητικά του χρόνια τον Γέροντα Βησσαρίωνα καταθέτει την μαρτυρία του για την προσωπικότητα του Γέροντα.

Αρχιμ. Δαμασκηνού Ζαχαράκη Καθηγουμένου Ιεράς Μονής Αγάθωνος

Τον π. Βησσαρίωνα γνώριζα από τα μαθητικά μου χρόνια και από τότε ήταν ο πνευματικός μου. Αργότερα τον έζησα στην διάρκεια είκοσι ολόκληρων χρόνων πνευματικής σπουδής στην Μονή Αγάθωνος. Στα χέρια του πλαστουργήθηκε η μοναχική μου συνείδηση. Βρισκόμουν παράλληλα και στα χέρια του γέροντα Γερμανού Δημάκου, προηγούμενου της Μονής Αγάθωνος, την οποία ως ηγούμενος διακόνησε πενήντα ένα χρόνια – μία άλλη σπουδαία πνευματική και μοναστική προσωπικότητα της Εκκλησίας μας. Κι ακόμα μνημονεύω έναν απλό παππούλη, τον ... γερο-Ιερεμία, πού κι εκείνος με βοήθησε πνευματικά και μου πρόσφερε πολλά με την μειλίχια και πρόσχαρη στοργή του. Σε αυτούς τους τρεις Γέροντες οφείλω την εις Χριστόν παιδαγωγία μου στα νάματα του αυθεντικού ορθοδόξου μοναχισμού. Μιλώντας, λοιπόν, για τον π. Βησσαρίωνα, μετά λόγου γνώσεως και σεβασμού μιλώ.

Τα πρώτα του γράμματα ο π. Βησσαρίων τα έμαθε στην ιδιαίτερη πατρίδα του, το Πεταλίδι Μεσσηνίας. Ανώτερες σπουδές του ήταν το Σχολαρχείο· βλέπετε, την εποχή εκείνη ήταν δύσκολα τα πράγματα. Όμως δεν περιορίστηκε μόνον στις γνώσεις του Σχολαρχείου. Η συνεχής μελέτη των ιερών βιβλίων, των κειμένων της Εκκλησίας μας, των βιβλίων του αναλογίου, είχαν κάνει τον π. Βησσαρίωνα άνθρωπο ευρύτατα και βαθύτατα μορφωμένο θεολογικά.

Στην Καρδίτσα αφοσιώθηκε στο έργο της διακονίας του Κυρίου μας· έτρεχε στις ανάγκες του κόσμου· εκεί ασκήθηκε στο έργο της φιλανθρωπίας, το αγάπησε, το έκανε αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής του και μέσα σ' αυτό το έργο ανάλωσε όλη τη ζωή του, σε σημείο πού ευρισκόμενος στο Νοσοκομείο «Σωτηρία», λίγο πριν πεθάνει, να ρωτάει απ' το κρεβάτι του πόνου με ακαταπόνητη έγνοια για τα παιδιά, για τους φτωχούς, για τα πράγματα της κοινωνίας και της Εκκλησίας.

Ανέλαβε πολλές, διάφορες και δύσκολες αποστολές· έπαιξε σημαντικό ρόλο στην γερμανική Κατοχή· ενώ αναφέρεται ότι βοήθησε πολλούς πατριώτες κι έσωσε με

προσωπικές παρεμβάσεις του παιδιά πού είχαν συλλάβει οι Γερμανοί.

Μετά την Απελευθέρωση και τον Εμφύλιο, ο π. Βησσαρίων έφυγε από την Καρδίτσα. Ήδη αρχιμανδρίτης με πολύχρονη ασκητική βιοτή και πλούσιο πνευματικό και κοινωνικό έργο, ήρθε στη Μονή Αγάθωνος μετά το 1955, επηρεασμένος από τον επίσης πελοποννήσιο π. Γερμανό, πού καταγόταν από το Αγριδάκι Γορτυνίας. Φαίνεται πώς ήταν από τον Θεό ευλογημένη η Μονή Αγάθωνος να τον δεχτεί στην αγκαλιά της· όσο ζούσε ο γέροντας Γερμανός, καυχόταν πώς στις τάξεις του μοναστηριού του προσμετρούσε τον π. Βησσαρίωνα, αυτόν τον ασκητικό και πνευματικό άνθρωπο. Σήμερα, έτσι όπως εξελίχθηκαν τα πράγματα, φαίνεται η μεγάλη τιμή και καταξίωση πού επιφύλαξε ο δωρεοδότης Κύριός μας και ακριβοδίκαιος Πατέρας μας στο άξιο τέκνο του, να το συμπεριλάβει και να το κατατάξει στη χορεία των Αγίων του· γεγονός το οποίο εμείς πού τον αγαπούσαμε και τον σεβόμασταν, πιστεύαμε ότι θα συμβεί...

Στην υπηρεσία του «πλησίον»

Εδώ ανέλαβε να διακονεί τον πνευματικό τομέα του μοναστηριού. Είχε εσωτερική υπηρεσία μέσα στο μοναστήρι, αλλά είχε και εξωτερική υπηρεσία στον κόσμο. Τον περισσότερο καιρό τον περνούσε μέσα στο μοναστήρι. Τη Δευτέρα και την Τρίτη απαρέγκλιτα πήγαινε στα νοσοκομεία της Λαμίας, έβλεπε τους ασθενείς, τους παρηγορούσε και τους εξομολογούσε. Είμαι βέβαιος ότι η χαρισματική προσωπικότητά του, η αγάπη του για τον άνθρωπο και ο γλυκός και απλός τρόπος του ... σίγουρα κατάφερναν να ετοιμάζουν εκείνες τις πονεμένες ψυχές· και όσοι έφευγαν για τον ουρανό, έφευγαν με το «εισιτήριο» στο χέρι για τον Παράδεισο. Τον άλλο καιρό καθόταν εδώ στο μοναστήρι, σαν λαμπάδα αναμμένη μπροστά στην εκκλησία· καλοδεχόταν με το ευπροσήγορο χαμόγελό του τον κόσμο· και γνώριζε τους περισσότερους με το όνομά τους, αλλά και τις ανάγκες τους και τα προβλήματά τους.

Πολλές φορές τον έβλεπα να φτιάχνει καφέδες και να τους πηγαίνει μόνος του στους προσκυνητές κι επισκέπτες. Τί τους έλεγε εκεί μυστικά, ο Θεός ξέρει και αυτοί πού τον άκουγαν. Ένα είναι σίγουρο, ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι έρχονταν φορτωμένοι με πόνο και βάσανα και άγχος, αλλά έφευγαν ανακουφισμένοι από τον γέροντα. Πολλούς από αυτούς τους βοηθούσε και οικονομικά. Τον π. Βησσαρίωνα τον εμπιστεύονταν πολλοί άνθρωποι και του έφερναν πράγματα και χρήματα κι ο παππούλης με την διάκριση πού τον χαρακτήριζε τα διέθετε στη φτώχεια, στην ανακούφιση των αναγκεμένων. Ήξερε τί συμβαίνει σε κάθε σπίτι μέσα στη Φθιώτιδα. Δεν τον ενδιέφεραν τα σαλόνια και τα ψηλά σκαλοπάτια· ήταν ο παπάς,

ο καλόγερος, ο άγιος των πτωχών. Τίποτε άλλο δεν συγκινούσε την ψυχή του περισσότερο από τη φτώχεια, πού η διακονία της τον ανάπαυε.

«Παιδί μου, έξω οι άνθρωποι είναι φτωχοί, έξω πεινάνε, πρέπει να τους βοηθήσουμε», μου έλεγε. Κάθε Σαρακοστή έφευγε από το μοναστήρι με την ευχή του γέροντα Γερμανού κι έφτανε από τη μίαν άκρη του Νομού Φθιώτιδας στην άλλη. Δεν θα φανεί υπερβολικό αν πώ ότι πήγαινε σε όλα τα σπίτια του χωριού πού επισκεπτόταν. Κι όλοι δέχονταν με περισσή χαρά τον π. Βησσαρίωνα· κανένας δεν του έκλεινε την πόρτα. Πολλές φορές κοιμόταν και στα σπίτια τους. Και σήμερα οι άνθρωποι αυτοί, καθώς ακούν τα θαυμαστά πού συμβαίνουν στον άγιο γέροντά μας, έρχονται και ομολογούν ότι κάποτε κοιμήθηκε στο σπίτι τους, κι αυτό το θεωρούν μεγάλη ευλογία.

«Ξέρετε, πάτερ, έχουμε φωτογραφία στο σπίτι μας τον π. Βησσαρίωνα. Αυτός μεγάλωσε τα παιδιά μου, αυτός τα συγκράτησε στον δρόμο του Χριστού», μου λέγει ο ένας.

«Αν έχω παιδιά να στέκουν κάπως σωστά και όμορφα μέσα στην κοινωνία, το χρωστάω στον π. Βησσαρίωνα», μου λέγει ο άλλος.

Και δεν είναι ένας και δύο εκείνοι πού μου τα λένουν αυτά, είναι πολλοί, πάρα πολλοί. Η περιοδεία του περιελάμβανε κατ' αρχήν την εξομολόγηση, για την οποία με αδημονία τον ανέμεναν. Είχαν πάει κι άλλοι πνευματικοί στα χωριά τους, μα ο κόσμος δεν ανταποκρινόταν· κι εκείνοι κατηγορούσαν για αδιαφορία τους χωριανούς ή τον παπά, ότι δήθεν δεν τους προετοίμαζε σωστά. Η προσωπικότητα του π. Βησσαρίωνα ήταν σαγηνευτική. Όλοι τον εμπιστεύονταν και όλοι τον περίμεναν.

Πηγή: Περιοδικό “Εκ βαθέων” Ι.Ν. Αγ. Γεωργίου Γιαννιτσών, Τεύχος 8, Μάιος 2005.